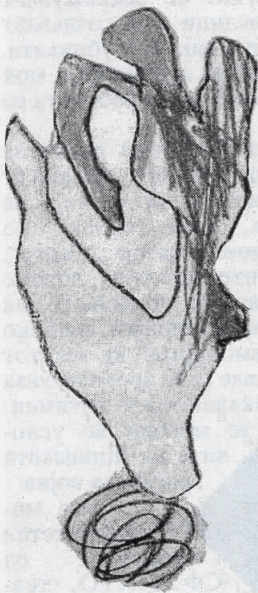

Реакција-иронија по афирмирањето на 3-годишничкиот сликар Стефан Плесковиќ

Филип Стојковски со еден од своите цртежи (на канцелариска хартија, со мрсен пастел) нацртани кога имаше пет години. Денес има осум години (учи во ОУ „Браќа Миладиновци“-Скопје) и ќе ни каже како ги доживува сега.

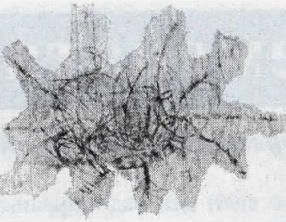
ФИЛИП: „Јас гледам човек со крила, со нозе искривени, како се пика в дупка. Мене ми се допаѓа цртежов. Јас како мал имав многу добра рака и слободно време за да цртам. Јас би можел и сега да нацртам ист ваков цртеж, но само ако го гледам овој претходниов. А што е тоа водењак?“

ИВАНКА: Петгодишен Ханс Арп. За жал, талентот кај некои мали деца е краткотраен. Така и во

Филип и мајчината утроба како приватна лабораторија

овој случај, немо и незабележливо се истроши. Но, иднината некогаш може повторно да го обнови потенцијалот.

Ова е една карактеристична и силна форма, создадена од сигурно повлечена линија во еден потег. Брзо исцртување - миговно исцртување. Детска експресија и една јасно отворена емоција.

Претшколскиот надреализам претставува ментално космичко јадро, сето останато е процес на деформација.

Препознавам жена без органи на лицето. Телото ѝ е лушпа од јајце прекршено. Несмасно придржува бебе што веројатно пие од градата. И сè е во една нестабилна позиција. Само окерот смирува. Додека десната страна е ултрамарин чкртаница - боенето значи нервоза, импулсивност, хаос и посесија.

Резиме: Трагично е да се отргнеш од мајчината града.

Иванка
АПОСТОЛОВА

